

jednání, jež vedlo k žalobě domáhající se ochrany proti nekalé soutěži. Třebaže se žaloba brání proti rozšiřování pozastavených reversů jako praktickému výsledku předchozího jednání, je přece již podle povahy věci zjevné, že nelze toto rozšiřování oddělovati od předchozí dohody o vydání, tisku i obsahu reversů, jejichž obsahem se žalobkyně cítí dotčenou. Dovolací rekurs, který neprávem klade důraz jen na výsledek celého jednání, totiž na rozšiřování, ani se nepokusil vyvrátiti správné odůvodnění napadeného usnesení a neprávem vytýká, že rekursní soud zdůrazňuje zásadu procesní ekonomie, která však sama o sobě není hlavním důvodem napadeného rozhodnutí.

Čís. 12795.

Pracovní soudy (zákon ze dne 4. července 1931, čís. 131 sb. z. a n.).

Rekurs proti usnesení odvolacího soudu ve sporech pracovních, jímž byl zamítnut návrh na opravu jeho rozsudku, jest posuzovati podle §§ 419 a 515 c. ř. s., nikoliv podle § 519 c. ř. s.

(Rozh. ze dne 9. září 1933, R I 702/33.)

Krajský soud v P. jako odvolací soud ve věcech pracovních zamítl usnesením ze dne 13. března 1933 návrh žalovaného, by rozsudek téhož soudu ze dne 13. ledna 1933 byl opraven, pokud se týče doplněn podle § 419 a násl. c. s. v tom směru, by byla vyslovena přípustnost dovolání podle § 34 zák. o prac. soudech. Dovolací rekurs žalovaného proti tomuto usnesení krajský soud v P. usnesením ze dne 24. dubna 1933 odmítl. **Důvody:** V § 519 čís. 1 až 3 c. ř. s. jest výčetmo uvedeno, proti kterým usnesením odvolacího soudu za odvolacího řízení se rekurs připouští, a není v tomto ustanovení zákona uveden případ, který jest předmětem tohoto dovolacího rekursu. Bylo jej proto podle § 528 c. ř. s. jako nepřípustný odmítnouti.

Nejvyšší soud zrušil napadené usnesení a uložil odvolacímu soudu, by dovolací rekurs, správně rekurs žalovaného proti usnesení ze dne 13. března 1933 přijal a předložil.

Důvody:

Podle druhé věty druhého odstavce § 36 zák. ze dne 4. července 1931 čís. 131 sb. z. a n. platí o rekursním řízení ve sporech pracovních »jinak«, t. j. pokud v uvedeném zákoně nejsou obsaženy předpisy zvláštní, ustanovení civilního řádu soudního. Platí tedy ve sporech pracovních ustanovení §§ 419 a 515 c. ř. s., podle nichž proti usnesení, kterým byl zamítnut návrh na opravu rozsudku, není samostatného opravného prostředku a strany mohou stížnosti na toto usnesení přivést k platnosti opravným prostředkem podaným proti nejbližšímu rozhodnutí, jež lze bráti v odpor. Názor odvolacího soudu, že jeho usnesení ze dne 13. března 1933 bylo vydáno za odvolacího řízení, není

správný, protože odvolací řízení bylo již ukončeno nejpozději vydáním rozsudku ze dne 13. ledna 1933. Rekurs žalovaného proti tomuto usnesení jest posuzovati podle §§ 419 a 515 c. ř. s., nikoliv podle § 519 c. ř. s. Protože podle stavu souzené věci neměl žalovaný již příležitosti, by po vydání usnesení soudu odvolacího ze dne 13. března 1933 přivedl stížnost proti němu k platnosti opravným prostředkem proti nejbližšímu rozhodnutí, jež by bylo lze bráti v odpor, nelze mu odepříti oprávnění, by podal proti němu rekurs samostatně (viz repertorium č. 215 úř. sb. čís. 1471 dřívějšího nejv. soudu ve Vídni, čís. 10727 sb. n. s.). Bylo proto rekurs žalovaného proti odmítacímu usnesení vyhověti a usnísti se, jak se stalo.

Čís. 12796.

K zachování vyrovnání (§ 57 vyr. řádu z roku 1914 v doslovu čl. III. zák. čís. 99/1923) nestačí, že dlužník zaplatil kvoty jedné (zažalované) pohledávky, nezaplatil-li kvoty ohledně druhé (třebas nezažalované) pohledávky, byť i tato pohledávka byla samostatné povahy a nesouvisela s první ani právně ani skutkově.

(Rozh. ze dne 9. září 1933, Rv I 160/32.)

Ve vyrovnacím řízení o jmění žalovaného přihlásil dlužník k vyrovnání pohledávku žalobkyně 5.919 Kč a 109 Kč, nikoliv však její pohledávku 520 Kč 20 h. Žalovaný dodržel přesně vyrovnací splátky na pohledávku 5.919 Kč, nedodržel však splátky na pohledávku 520 Kč 20 h. Vzhledem k tomu domáhala se žalobkyně na něm zaplacení celé pohledávky 5.919 Kč, po odečtení splátek. O b a n i ž š í s o u d y žalobu zamítly, o d v o l a c í s o u d mimo jiné z těchto důvodů: Jest nesporno, že žalobkyně nepojala do žalobní žádosti pohledávku 109 Kč a 520 Kč 20 h. Tyto pohledávky mají samostatnou cestu, poněvadž nejsou se žálovanou pohledávkou v právní a skutkové souvislosti. Vyrovnací kvota z nich může proto býti vypočítána jen o sobě. V souzeném případě jest rozhodná pro výpočet výše vyrovnací kvoty jen částka žálované pohledávky z původních komisních dodávek a tato činí při 40% . . . 2.324 Kč 36 h a jednotlivá splátka tudíž . . . 387 Kč 39 h. Tyto splátky, ba i více, byly do konce jednání přesně zapraveny, pročez žalovaný nezůstal se žádnou splátkou v prodlení. Zda dodržel přesně splátky i z fakturové částky 520 Kč 20 h, nemá v tomto sporu významu a prvý soudce nemusil se vůbec zabývati touto otázkou. Žalobkyni jest vyhraženo, by pohledávku 520 Kč 20 h celou požadovala sporem, míní-li, že žalovaný zde nedostál povinností, uloženým mu potvrzeným vyrovnáním. V žádném případě však neoživla tímto obmeškáním žálovaná pohledávka v celém rozsahu.

N e j v y š š í s o u d uznal podle žaloby.

D ů v o d y:

Podle § 57 vyr. řádu z 10. prosince 1914 č. 337 ř. z. doplněného čl. III. zák. ze dne 26. dubna 1923 čís. 99 sb. z. a n. zrušuje se sleva